

DIE STILTE VAN 'N WILKINSON- AFSKEID

Wat 'n vreemde lot is myne tog.

Altyd alleen.

Tussen soveel vroue gesit.

Nooit in die middel nie.

Net 'n gas.

Eerlik gesê het daardie rol nooit vir my ongemaklik gevoel nie.

Daar was iets anders wat altyd my aandag gevang het.

Iets wat vroue neem sonder om te vra.

Nie geld nie.

Dit was nog altyd die minste interessante deel.

Hulle neem aandag.

Nuuskierigheid.

Gedagtes.

Brokkies tyd.

Hele dele van jou kognitiewe energie.

En meestal doen hulle dit sonder dat hulle dit eens agterkom.

Die eerste reël het altyd dieselfde gebly.

Laat hulle glimlag.

Maar sonder om soos 'n gek op te tree.

Want daar is 'n groot verskil tussen humor en dwaasheid.

Die eerste open 'n gesprek.

Die tweede sluit dit.

Anders word selfs die elegantste aandete uiteindelik weinig meer as 'n kitskosmaaltyd.

Dit was toe dat ek my persoonlike antropologiese teorie van staal begin verduidelik het.

Ek het gehoop om geloofwaardig te klink.

Nie noodwendig geglo te word nie.

Ek het my 'n verre oggend voorgestel.

'n Man het sy grot verlaat om na 'n romantiese afspraak te gaan.

Maar sy metgesel was nie van plan om hom te laat gaan nie.

Sy het hom deur die woud gevolg.

Sy wou weet waarheen hy gaan.

Met wie.

En waarom.

In daardie dae was almal vry, en promiskuïteit was nog nie deur sosioloë uitgevind nie.

Op 'n stadium het hy woedend geword.

Hy het 'n klip opgetel en dit na die vrou gegooi om haar weg te jaag.

Die klip het 'n rots getref.

'n Vonk.

Toe nog een.

Toe rook.

Die wind het die res gedoen.

En vuur is gebore.

Die romantiese afspraak het onmiddellik geëindig.

Wat gebeur het, was heeltemal te belangrik.

Dit was nog in geen handleiding beskryf nie.

Nie eens in Amazon se handleidings nie.

Dit moes waargeneem word.

Verstaan word.

Gebruik word.

Die vroue aan tafel het in stilte geluister.

Niemand het geëet nie.

Die kelner moes die sop na die kombuis terugneem en dit 'n tweede keer verhit.

Toe het iets nog vreemders gebeur.

Verskeie paartjies by nabygeleë tafels het hul stoele nader aan ons geskuif.

Dit het soos 'n teateropvoering gevoel.

En tog wou ek hulle net laat glimlag.

Dit was die oomblik toe ek opgehou het om geloofwaardig te wees.

En geglo is.

Ek het 'n storie vertel wat niemand nog ooit geskryf het nie.

'n Moontlike storie van ons voorouers.

Ek het stilgebly.

Ek het na Maggy gekyk.

“Wil jy hê ek moet aangaan?”

Sy het nie 'n sekonde gehuiwer nie.

“Ja, jou manjifieke bliksem.”

En ons het almal uitgebars van die lag.

Toe het ek voortgegaan.

Met vuur het die vrou begin verstaan dat hierdie ontdekking vir kos gebruik kon word.

Hitte het geure verander.

Dit het die natuur self omskep.

Sonder dat iemand dit besef het, het die menslike lewensverwagting, wat skaars twintig jaar bereik het, stadig na veertig beweeg.

Vuur het dit verdubbel.

Bakteriese besmetting het afgeneem.

Infeksies het teruggedeins.

Die menslike liggaam het tyd gewen.

Toe, op 'n gewone middagag voor 'n grot, het daardie selfde vrou 'n aantal klippe opgetel.

Sy het hulle noukeurig bekyk.

Hulle teen mekaar geslaan.

Hulle bestudeer.

Sonder hoogoonde.

Sonder staalfabrieke.

Sonder ingenieurs.

Sy het die lang reis begin wat uiteindelik na metaal sou lei.

En later, na staal.

Daarom, as dit nie vir 'n vrou was nie, sou ek vandag nie hier gewees het nie.

Ek sou jou nooit ontmoet het nie.

Ek sou jou nooit waardeer het nie.

Ek sou nooit in 'n afskeid kon toedraai wat ek geword het nie.

Die tafel het stil gebly.

'n Stilte anders as al die ander.

Dit was nie die stilte van verwagting nie.

Dit was die stilte van afskeid.

Ek het na Maggy gekyk.

Ek het na haar dogter gekyk.

Ek het na haar kleindogters gekyk.

En ek het besef dat ek nie van 'n familie afskeid neem nie.

Ek het van 'n storie afskeid geneem.

Wilkinson-familie

Graag gedaan.

Ek het opgestaan en weggestap.

Want ek kon nog nooit die trane van 'n vrou verdra nie.

Ferdinando